

[Lysholm Christensen]

Et studienævn kan f.eks. fratages en lærer, som skal frikøbes til særlige forskningsopgaver eller undervisningsopgaver uden for institutionen, uden at der bliver givet fuld vikardækning. Det bør være et grundprincip, at de midler, der afsættes til undervisning, skal følge den enkelte studerende. Vi har i forbindelse med Åben Uddannelse set eksempler på, at et fakultet kan tilbageholde relativt store midler, der er indtjent i forbindelse med en bestemt uddannelse, for at bruge disse midler til andre formål. Det er stærkt kritisabelt.

Også den stadig mere intensive anvendelse af korttidsansatte lærere er et problem. Ofte sker ansættelserne af disse undervisningsassistenter for blot et enkelt semester. De administrative muligheder på uddannelserne tillader i mange tilfælde ikke, at man ansætter assistenterne for længere perioder, og dermed er mulighederne for at få de rigtige lærere stærkt forringet. I det hele taget må der gives langt bedre muligheder for at planlægge undervisningen og for at ansætte lærere, f.eks. eksterne lektorer, for en længere årrække. Og her har jeg noteret mig ministerens ord om flerårige rammeaftaler; vi er parat til at drøfte dette nærmere.

Det er mit indtryk, at man efterhånden lægger mere vægt på uddannelsesevaluering på læreanstalterne, end man har gjort det tidligere. Det arbejde skal fortsættes og styrkes, idet sådanne evalueringer er meget betydningsfulde for arbejdet med henblik på en højere kvalitet i uddannelserne. Og det gælder ikke blot den interne evaluering, men også den internationale.

Der er mange problemer knyttet til spørgsmålet om kvalitet i uddannelserne. Man kan f.eks. minde om, at det ikke er givet, at man med de nuværende optagelsesprincipper får de mest motiverede og engagerede studerende på de enkelte uddannelser. Ved at ændre på disse principper, f.eks. ved at give fri adgang kombineret med stopprøver, ville man sikkert kunne øge de studerendes samlede engagement også i spørgsmålet om kvalitet i uddannelsen.

Man kan heller ikke se bort fra, at en sund konkurrence mellem institutionerne vil øge kvaliteten i uddannelserne. Vi mærker allerede nu konkurrencen fra udlandet, og den finder vi er sund og rigtig. Det er fint, at studerende fra Danmark rejser til udlandet og får en del af deres uddannelse. Vi ville også gerne have

udenlandske studerende hertil, men det kræver jo så, at der er noget at komme efter.

På den baggrund vil jeg også minde om Kristeligt Folkepartis forslag om friuniversiteter. Der kan ikke være tvivl om, at den blotte eksistens af sådanne frie institutioner vil virke stimulerende på de offentlige institutioners arbejde med at øge kvaliteten i uddannelserne. Hertil kommer naturligvis også, at der på sådanne institutioner vil kunne fremstå nye uddannelses tilbud, som i sig selv vil kunne øge kvaliteten i det samlede danske uddannelsesudbud.

Til sidst skal jeg sige et par ord om dagsordensforslaget. Der er flere gode punkter i denne dagsorden, men principielt må jeg sige, at den for os at se er alt for omfattende og specifik til at være en dagsorden. Det er for os at se ikke forsvarligt at vedtage visse af disse punkter uden et grundigt lovforberedende arbejde. Derfor var disse punkter måske mere passende til et lovforslag eller et beslutningsforslag. Vi finder dem i hvert fald alt for omfattende til at vedtage på sådan en dagsorden.

For os at se er det også uoverskueligt, hvad de økonomiske konsekvenser af dagsordenen vil være. Betyder det f.eks., at vi får fri adgang til de videregående uddannelser, hvis vi vedtager denne dagsorden?

Jeg tror, det har været nyttigt og godt med denne debat i fuld offentlighed her i salen. Alle er jo interesseret i at styrke kvaliteten, at styrke vore uddannelsesinstitutioner, så de kan fungere optimalt. Men nu tror jeg, vi er derhenne, hvor det er ønskeligt at få gang i nogle hjælpssomme forhandlinger, og disse fortsatte forhandlinger foregår sikkert bedst omkring et bord med blødt brød. Vi finder ikke, at det er holdbart at vedtage så store beslutninger med et så snævert flertal, som denne dagsorden er udtryk for, og derfor vil vi undlade at stemme for den.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan tilslutte mig de sidste bemærkninger og skal ikke forlænge debatten. Jeg har jo kommenteret flere indlæg løbende og skal blot sige til fru Elisabeth Arnold, at målsætningen om, at de danske forskningsudgifter skal nå 2 pct. af bruttonationalproduktet før årtusindskiftet, antagelig vil blive nået. Vi er godt på